

melse for at sjerne den Indvending, som jeg frygtede for kunde blive gjort, nemlig at, naar flere af de Voster, som der her er Tale om, fremdeles skulde fastholdes, som kongelige Embeder, kunde der ved Retspleiens Omdannelse opstaa nogen Vanffelighed, naar den Paagjældende vægrede sig ved at modtage Forslyttelse. Jeg tillod mig ved 2den Behandling at gjøre gjældende, at, selv om jeg for mit Bedkommende vel havde en klar Forestilling om Grundtrækkene i den Omorganisation af Domstolene, om hvilken der kunde blive Spørgsmaal, maatte jeg dog vogte mig for at gjøre Forslag, som kunde komme i Strid hermed, og paa den anden Side kunde jeg ikke forlange, at Thinget skulde godkjende, hvad jeg med saa Ord vilde kunne sige. Min Tanke er den, at skal virkelig Retspleien omdannes efter de moderne Grundsetninger, skal Offentlighed og Mundtlighed indføres i den borgerlige Retspleie, skal Umiddelbarhedsprincippet, mere eller mindre, gjenneføres i den borgerlige Retspleie, vil det være en Nødvendighed, at der ved Siden af Enkeltdommere med Hensyn til Behandlingen af mange Forhold, som vedkomme Retspleien i videre Forstand, dannes kollegiale Netter, paa flere Steder i Landet, saaledes at, altsaa, det Gode, som Hovedstadens Indbyggere have, at i Princippet, de egentlig større, vigtigere, Domsager, afgjøres fra Først af ved en kollegial Net, udvides, saaledes, at det samme Gode kommer Befolkningen i det Hele til Gavn. Det var mig, altsaa, ganske klart, at for de Embedsmænd, som maatte blive ansatte i de her nævnte Stillinger, inden Reformen, maatte blive gjenneført, vilde der altid være Brug, selv om vi tænke os, at f. Ex. en af de kollegiale Domstole i Kjøbenhavn blev forflyttet. For altsaa at forebygge Vanffeligheder, og for at der ikke skulde opstaa Indvendinger, imod, at Embederne vedbleve som Embeder med kongelig Udnævnelse, har jeg tilladt mig at foreslaa, at, forsaavidt Justitssekretærer, Assistenten under Landsoversamt Hof- og Stadsretten samt Sø- og Handelsretten og Protokolførerne under Kriminal- og Politiretten, efter at denne Lov er traadt i Kraft, saa kongelig Udnævnelse, ere de, naar en Omordning af Domstolene finder Sted,

pligtige, at finde sig i Forslyttelse til andre under Retsvæsenet hørende Embeder, dog at de ikke derved tabe i Indtægt. Jeg har saameget mindre havt Betænkelse ved at foreslaa en saadan Pligt til at taale Forslyttelse, som man ikke har havt nogen Betænkelse ved at optage i Grundloven denne Forslyttelsespligt med Hensyn til selve Dommerne. Ellers er der jo bestemte Grændser for den Udgang til Forslytning efter Grundloven, som kan tilkomme Regjeringen, ellers kan man jo ikke forflytte en Embedsmand vilkaarligt, uden at han faar Balget imellem et nyt Embede uden Tab i Løn, eller at gaa af med Pension; men da man i Grundloven netop, med Omordning af Retspleien for Die, har optaget en Bestemmelse om, at i Tilfælde af en saadan Omordning skulde Dommerne være forpligtede til at modtage Forslytning, har jeg ikke havt nogen Betænkelse ved at bringe dette Forslag frem. — Det ærede Thing vil vistnok erindre den Samtale, som fandt Sted mellem Udvalgets ærede Ordførere og mig med Hensyn til Lønnen for Forstanderen ved Bridesløselille. Da det er blevet mig klart, at det der blev lagt Bægt paa, var, at naar denne Post var forenet med Stillingen som Bestyrer af Fængelsvæsenet, maatte der formentlig kunne være Spørgsmaal om nogen Nedsættelse af Lønnen, saa har jeg troet at ramme Tanken ved det Forslag, her er stillet, nemlig, at, naar for Fremtiden — thi der er jo ikke Spørgsmaal om at fratage den nuværende Bestyrer Noget, hvad enten hans Stilling knyttes til Bridesløselille eller Christianshavns Straffeanstalt — paa een Haand forenes Stillingen som Inspektør ved en af disse 2, Fængelsanstalter Christianshavn eller Bridesløselille med Bestyrelsen af Fængelsvæsenet, skulde der være Spørgsmaal om en Nedsættelse af 200 Rd. Efter den Bægt, der fra Udvalgets Side blev lagt paa det Forslag, som blev vedtaget ved 2den Behandling med Hensyn til Bridesløselille, har jeg ikke villet bringe dette Spørgsmaal frem paany. — Forslaget til § 9 støtter sig ganske til den Udtalelse, som jeg fremsøgte ved 2den Behandling, nemlig, at jeg maatte finde det ubilligt at gaa videre end, dertil, at der slet ikke blev taget Hensyn til Sædtillægget